

Viering 27 april 2025

Beloken Pasen

Begroeting en openingswoord

We zijn hier aanwezig in de naam van + de Vader, de Zoon, de heilige Geest. Amen.

Van harte welkom in deze viering. Het is de 2e zondag van Pasen: Beloken Pasen. Beloken is het voltooid deelwoord van beluiken, ofwel sluiten. Op deze dag wordt de Paasweek afgesloten. Ook het pontificaat van paus Franciscus is afgesloten. Het heeft u ongetwijfeld beziggehouden de afgelopen week. Gisteren was de indrukwekkende en ook ontroerende uitvaart. Pontificaat is afgeleid van het Latijnse woord 'pontifex', dat betekent 'bruggenbouwer', tussen mens en God. Een bruggenbouwer was hij.

In navolging van Jezus, heeft paus Franciscus onophoudelijk zijn barmhartigheid getoond aan de mens die in pijn en angst leeft. De boodschap gebracht om niet te haten maar te beminnen, niet te vergelden maar te vergeven. Jong en oud voelden zich aangesproken door zijn levenswijze van eenvoud, zijn zorg voor de schepping.

En, toeval of niet, in de lezingen van vandaag is de paus meer dan zichtbaar. We horen over het optreden van Petrus, de eerste onder de apostelen, en 1e bisschop van Rome. We horen over de verschijning van Jezus en zijn wonden. We horen over de zending van de apostelen om de wereld in te gaan en vergeving te schenken.

Laten we samen zijn in de geest van paus Franciscus. Dankbaar voor wie hij was en wat hij ons nagelaten heeft. En zijn we een moment in stilte verbonden met onze broeders en zusters wereldwijd.

Overweging *Handelingen 5:12-16, Johannes 20:19-31*

Bent u iemand die snel iets zeker weet, snel overtuigd bent, snel knopen doorhakt? Of hebt u altijd wat meer tijd nodig, bijv. wanneer iets gevraagd wordt of iets besloten moet worden. Snel knopen doorhakken maakt het leven vaak makkelijker. Aarzelen, wikken en wegen, dat vertraagt. Het kan zelfs een last worden. Aan de andere kant, het is ook goed om stil te staan, te twijfelen, misschien een teken te ontvangen. Dan kun je beter ontdekken wat het juiste is.

Twijfel zien we ook in het Evangelie van vandaag.

Op de avond van de dag dat het graf van Jezus leeg is aangetroffen, hebben de leerlingen zich opgesloten in hun verblijfplaats. Thomas is er niet bij. Ze hadden gezien hoe Jezus gevangen was genomen, maar daarna hebben ze hem in de steek gelaten. En nu zitten ze bij elkaar. Angstig. In verwarring. Ook zij kunnen opgepakt worden, want het is duidelijk dat ze

bij Jezus horen. Deuren zijn op slot. Maar hun angst slaat om in vreugde wanneer Jezus in hun midden verschijnt, en de wonden aan zijn handen en zijn zijde laat zien. Vrede zij U!, zegt Hij. Wees niet bang. Zoals de Vader mij gezonden heeft, zo zend ik U.

Wanneer de leerlingen het aan Thomas vertellen, is hij terughoudend. Thomas kan niet delen in hun vreugde. Hij wil Jezus' wonden zien, aanraken, voelen. Een week later verschijnt Jezus opnieuw: kom maar met je vinger, steek je hand maar uit. Twijfel niet! Oog in oog met de wonden is er de overgave van Thomas.

Daar, in die vergrendelde verblijfplaats, vindt een verandering plaats. Was Tomas ongelovig? Was hij onverschillig? Hij zei niet tegen zijn vrienden: ik geloof niets van wat jullie me zeggen. Hij zei: pas als ik de wonden aan kan raken zal, ik geloven. Hij was in twijfel. Misschien heeft hij zelfs een week lang vertwijfeld rondgelopen. Jezus nodigt hem uit om zijn twijfels te overwinnen.

En hij nodigt ook ons uit. De wonden van Jezus zijn tekenen van het lijden. Het zijn tekenen van het onrecht, omdat zijn levenshouding liefde was. En die liefde leeft overal waar wij ons verbinden met de wonden van het leven, van mensen in pijn en angst. De kerk is een veldhospitaal, hoorden we vaker deze dagen. We zien dat ook in die prachtige eerste lezing, waar de leerlingen eensgezind rondgaan en genezing brengen. Waar de zieken op straat worden gelegd, de een op een bed, de ander op een draagbaar, in de hoop dat tenminste een schaduw van Petrus op te vangen.

Het is Thomas die twijfelt. En tegelijk gaat het over onszelf. Want geloven is geen zekerheid. Het is een zoektocht met twijfel en vragen. Hoe moeten we ons verhouden tot al het geweld, verdriet, onrecht, vervuiling in de wereld, in een omvang die alleen maar groter lijkt te worden? Kunnen we geloven in een wereld van vrede en vergeving? Hoe geven we zelf gehoor aan de richtingwijzers uit de Schrift, van belangeloosheid, nederigheid, vergevingsgezindheid.

Geloven is niet een kwestie van zekerheden. Het is een weg van twijfel en vragen. Ook paus Franciscus heeft in interviews gezegd dat hij vaak hevige twijfel kende. Hij vroeg zich af waarom God bepaalde dingen liet gebeuren. Hij twijfelde of wat hij geloofde eigenlijk wel waar was. Maar, zegt hij, ik heb geleerd dat je als christen niet bang hoeft te zijn, want twijfel is een teken dat je niet vast ligt aan de oever, maar dat je in beweging bent.

We zijn in beweging door onze reactie op ontmoetingen, ervaringen, situaties. Doen we het goede? Zijn we bereidheid om de weg van Christus te gaan? Daarin moeten we telkens weer opnieuw bevestigd worden. Zoals Paus Franciscus op Paasdag, in zijn voorgelezen toespraak, opnieuw de indringende boodschap van hoop en vrede moet verkondigen. Telkens weer. Want als hij het niet zegt, welke wereldleider zegt het dan wel? Of zoals hij dagelijks belde

met priester Romanelli in Gazastad. Tot vlak voor zijn overlijden, om hoop en steun te bieden. Telkens weer.

Het verhaal van Thomas is een herinnering dat ons geloof twijfel in zich draagt. Het is ook een teken dat je niet vast ligt aan de oever, maar dat je in beweging bent. Die bereidheid tot beweging is van onschatbare waarde voor een levend geloof.

Cecile Kuijpers

27/04/2025